

De legende

De legende

Johan van Caeneghem

In deze roman worden fragmenten gebruikt van:

'I just don't know what to do with myself'

© Burt Bacharach en Hal David

'In my life'

© John Lennon en Paul McCartney

'Love me do'

© John Lennon en Paul McCartney

De vereniging 'Welkom Wolf' in dit boek is fictief en heeft niets te maken met het initiatief in België dat het welzijn van de wolf nastreeft.

Auteur: Johan van Caeneghem

Coverontwerp: Shutterstock

ISBN:9789464180183

© Johan van Caeneghem

Eerste uitgave: 2021

Noordland is een fictief land in Europa.

De hoofdstad is Vrijborg.

Men betaalt er met Noordlandse kronen.

Toeristen bezoeken het graag wegens zijn gevarieerd landschap.

Je vindt er zowel fjorden en stranden als bergen en bossen.

De Nevet is een belangrijke rivier.

Proloog

De wolvin zag vanop een hoogte hoe de man in het bos verdween.

Hij had haar al de hele morgen achtervolgd, maar nu was hij het spoor bijster.

Ze kon terugkeren naar haar wolf en welpen, maar haar nieuwsgierigheid overwon haar vrees en ze daalde de helling af.

Ze zakte enkele centimeters in de sneeuw, die misschien pas over twee maanden zou verdwijnen. Het was januari en het vroom.

De man droeg een lichte jas, muts en broek om zoveel mogelijk in het witte landschap op te gaan. En dat lukte ook, als hij stilstond. Maar als hij bewoog, kon hij niet aan haar blik ontsnappen.

De tocht door het bos verliep eerst vlak, maar na een tijd begon het pad te klimmen.

De man liep vrij snel voor een mens, maar traag voor de wolvin, die moest opletten hem niet in te halen. Af en toe stopte hij en leek hij te luisteren.

Dan leek hij zelf een beetje op een wolf. Ze voelde dat hij het gewoon was in onherbergzaam gebied rond te zwerven.

Maar waar liep hij naartoe?

Hij leek opeens niet meer naar haar te zoeken. Hij keek naar de sneeuw voor zich, maar daar konden haar sporen niet zijn, want daar had ze vandaag nog niet gelopen. Toch zag hij daar iets wat hem alert maakte. Hij begon sneller te lopen, hoewel het pad alsmaar steiler omhoog ging.

Een tijd later verlieten ze het bos. Het pad kronkelde langs een bergwand.

De wolvin kende deze weg; ze had er enkele dagen geleden nog op gelopen.

Ze wist dat aan het einde ervan een hut stond, waar een andere man soms woonde. Voor die man was ze beducht. Ze had al één keer oog in oog met hem gestaan en met heel haar lijf gevoeld dat hij niet bang was voor haar. Dat zij misschien zelfs bang moest zijn voor hem.

Het was lang klimmen tot aan het huis en er stak een snijdende wind op.

Maar dat hield de zoekende man niet tegen. Als hij achterom zou kijken, zou hij de wolvin misschien kunnen zien. Maar dat deed hij niet. Vooruit

moest het en omhoog.

De wolvin volgde nieuwsgierig, maar op haar hoede.

Eindelijk doemde de hut achter een bocht in het pad op; een donkere, vierkanten houten blok. Er stond ook een grote auto, voor en wat opzij van de hut. De man liep naar de hut, klopte op de deur en wachtte. Er gebeurde niets. Niemand kwam opendoen. De man klopte nog eens en luisterde. Er leek niemand thuis te zijn. Dan hoorde de man iets, drukte zijn hoofd tegen de deur en luisterde aandachtiger. Hij keek door het raam naast de deur naar binnen.

Opeens klonk zijn stem, luid, in de stilte van de sneeuw.

'Hallo, wie is daar!?'

Hij luisterde weer.

Hij herhaalde schreeuwend zijn vraag en voegde eraan toe: 'Kan je niet opendoen!? Ben je gewond!?'

Toen er niemand opendeed, probeerde hij eerst de deur, maar die was op slot. Dan riep hij: 'Ik kom!' Hij zocht en vond een steen, sloeg een ruit in, maakte iets van zijn rug los, opende het raam en klom naar binnen.

Achter de hut, hoger op de berg, begon het bos weer. De hut stond dus tussen twee bossen in, met aan één kant de bergwand en aan de andere een ravijn en een rivier. De wolvin kende het gebied goed. Zij en haar wolf woonden hier al enkele maanden en ze hadden vier welpen. Er was veel prooi, ze zouden hier nog wel een tijd blijven, als de mensen het tenminste toelieten.

Vanachter het huis kwam plots de andere man. Hij had een bijl in zijn hand. Hij liep traag naar de voorkant van het huis en zag de gebroken ruit. De wolvin voelde dat er iets op til was. Er dreigde gevaar. Misschien was het tijd om rechtsomkeer te maken. Maar ze was te nieuwsgierig en bleef kijken.

De man met de bijl opende voorzichtig de deur en sloop het huis in. Even was het doodstil. Dan klonk een schreeuw. En nog een schreeuw, van een andere, hogere stem. Harde geluiden, van mensen die vochten en worstelden. Dan weer stilte.

Na een tijd ging de deur weer open. De man die de bijl had vastgehouden, kwam naar buiten. Hij sleepte het lichaam van de man in de witte jas met zich mee. Die jas was nu besmeurd met rode vlekken.

De man sleepte het lichaam naar de achterkant van het huis, keerde terug en zag dan het grijze silhouet van de wolvin.

Ze bleven elkaar wel een minuut lang aankijken.

Dan besloot de wolvin dat het genoeg was geweest. Ze draaide zich om en keerde terug naar het bos.

1 dinsdag 14 januari 2020

'We kunnen er dus van uitgaan dat de Janevskibende achter deze drugshandel zit,' zei Martin Van Regenbogen.

Hij vergaderde met Lin Simona, Ilja Beck, Seppe Sandberg en Hafida Mimoun in de zaal op de derde verdieping van de Kubus, het politiegebouw in Nieuw Vrijborg.

'De vraag is of die alleen handelt. We vermoeden van niet. Onze volgende taak is uitzoeken met wie ze samenwerken. Dat betekent dat we bepaalde verdachten zullen moeten observeren. De commissaris en ik moeten nog overleggen wie bovenaan de lijst staat. De onderzoeksrechter moet ook nog zijn zegen geven. Ik hou jullie op de hoogte.'

De rechercheurs verspreidden zich en gingen zich wijden aan verslagen over kleinere zaken die hun aandacht opeisten.

Martin keek op zijn gsm. De commissaris had hem een bericht gestuurd: *Kom je even naar mijn kantoor?*

Hij onderdrukte de neiging om een bot *Waarom?* terug te sturen. Hij had geen hekel aan commissaris Linda Versteeg, hij mocht haar zelfs graag, maar aan gsm-verkeer binnen het gebouw moest hij nog altijd wennen. Waarom kon ze hem niet gewoon komen halen? Haar kantoor was amper één verdieping hoger.

Maar goed. Dat gaf hem weer de gelegenheid om te oefenen. Hij nam de trap, wat hij al sinds een jaar consequent deed. Hierdoor was zijn conditie er duidelijk op vooruit gegaan. En als hij langs een spiegel of een winkelruit liep, stelde hij vast dat zijn buikje zo goed als verdwenen was. Linda, daarentegen, was iets dikker geworden, stelde hij vast, toen hij haar kantoor binnenkwam. Zij en haar man waren nochtans wandelliefhebbers. Misschien waren ze ermee opgehouden.

'Dag Martin, hoe staat het met die drugszaak?'

Ze zat achter haar oude, eiken bureautafel en gebaarde dat Martin kon gaan zitten.

'We denken dat Janevski en zijn kornuiten dit niet alleen doen.'

'Zoals iedereen al vermoedde,' zei Linda. 'Dat zullen we dan verder moeten onderzoeken. Ik neem vandaag nog contact op met de onderzoeksrechter. Maar ...'

'Maar ...?'

'Ik heb je voor iets anders nodig. Simon Berglund, zegt die naam je iets?'

'Niet meteen.'

'Dat is een zogenaamde wolvenkenner. Toch vrij bekend, naar het schijnt. Komt regelmatig op tv. Wel, die wordt sinds drie dagen vermist. Hij was voor een opdracht naar Wensberg geroepen, omdat daar problemen met wolven zouden zijn.'

'Wat voor problemen?'

'Weet ik niet. De gebruikelijke, denk ik. Mensen die bang zijn. Misschien schapen, die door wolven zijn gedood. In elk geval, sinds vorige zaterdagmorgen heeft niemand nog iets van meneer Berglund vernomen. De mensen van het hotel niet, waar hij verbleef en zijn thuisfront ook niet.'
'En dat is waar?'

'Hier in Vrijborg. Berglund werkt sinds enkele jaren hier in de zoo, maar is in Zweden geboren. Hij is gescheiden en zijn ex woont met hun zoontje in Klingen. Berglund heeft een vriendin, met wie hij niet samenwoont. Niemand heeft nog iets van hem vernomen. Onze Wensbergse collega's hebben al hun best gedaan en verscheidene zoekacties ondernomen, zonder resultaat. Ze zitten met de handen in het haar en hebben ons om hulp gevraagd. *Jullie meest ervaren rechercheur, als het kan*, vroeg mijn collega daar. Tot nader order ben jij dat nog altijd, Martin.'

'Dus ik moet naar Wensberg. En de Janevskizaak dan?'

'Lin kan die overnemen. En ik heb nog wel ergens een rechercheur op overschot om jullie team te versterken. Wat denk je?'

Linda vroeg het op een toon alsof hij werkelijk een keuze had. Misschien had hij die na al die jaren ook. Maar ze was nog altijd zijn chef, dus had hij haar te gehoorzamen.

'Ik moet zo snel mogelijk vertrekken, veronderstel ik.'

'Helaas wel. Is dat een probleem?'

'Absoluut niet. Ik breng onmiddellijk de anderen op de hoogte.'

'Dank je, Martin. Hopelijk geraakt dit zo snel mogelijk opgelost. Je ziet er trouwens goed uit.'

'O ja?'

Martin stond op, zich nu nog meer bewust van zijn afwezige buikje.

'Doe je aan sport, of zo?'

'Sport is een groot woord. Ik ga zoveel mogelijk te voet en fiets regelmatig.'

'Met een helm en in lycra?'

'Nee, zo gek maak ik het niet. Gewoon, op mijn oude fiets, in gewone kleren. Wat kilometers in mijn buurt. Als het weer het toelaat.'

'Goed voor jou, Martin. Volhouden maar.'

Volhouden maar.

Dat zei dokter Orlan ook.

'Je ziet er vijf jaar jonger uit,' had hij er als extra motivatie aan toegevoegd.

'En niet alleen aan de buitenkant. Je bloedwaarden zijn de laatste tijd prima.'

Maar het mag niet te goed gaan, dacht Martin. Want dan gaat het soms opeens heel erg fout. En dan ben je er slechter aan toe dan voorheen.

Hij riep zijn team weer bij elkaar, om de wijziging der plannen mee te delen.

'Dus je moet helemaal naar het noorden?' vroeg Ilja.

'Ja. En dat is al een tijdje geleden.'

'Het sneeuwt daar nog volop,' zei Seppe.

'Dat klopt,' zei Martin. 'Maar ik reken erop dat de wegen daar goed vrij worden gehouden.'

'Vreemd dat die wolvenkenner zomaar verdwijnt,' zei Lin.

'Vandaar dat mijn hulp wordt gevraagd,' zei Martin. 'Hoewel ik niets van wolven af weet, behalve wat iedereen af en toe leest en ziet in natuurdocumentaires.'

'Wij waren vorig jaar nog op vakantie in Wensberg,' zei Hafida. 'Mooi stadje, maar bij slecht weer wat somber middeleeuws. En men gelooft er in

weerwolven.'

'Ja, dat heb ik ook gehoord,' zei Ilja.

'Dus in Weerwolvenstad is er een probleem met wolven, waardoor er nu een probleem is met een vermiste wolvenkenner,' zei Martin. 'Kan interessant worden. Ik laat jullie weten of dat zo is. Jullie zullen er waarschijnlijk een rechercheur bij krijgen. Ik heb nog geen idee wie. Hou jullie goed.'

Martin reed meteen naar zijn huis in de Groenwijk in Nieuw Vrijborg. Zijn wijnrode Volvo s60, die sinds bijna een jaar zijn oude karretje vervangen had, zoemde efficiënt. Maar was hij wel geschikt voor een trip naar het bergachtige en besneeuwde noorden? Had hij niet beter een 4x4 gekocht? Of moest hij een auto van het korps lenen? Hij besloot zich geen zorgen te maken. Als het echt nodig was, gebruikte hij wel een vehikel van zijn Wensbergse collega's. Collega's die hij niet kende, moest hij toegeven, en die blijkbaar wat panikeerden, vermits ze al na drie dagen hulp van buitenaf vroegen.

De vermiste Simon Berglund werkte dus in de zoo van Vrijborg. Dan moest Karin hem kennen. Karin was Martins dochter en als bioloog verbonden aan de zoo. Ze was ook fotografe voor het magazine *Onze Aarde*.

Toen hij thuiskwam, stuurde hij haar een bericht:

Kan ik je bellen i.v.m. Simon Berglund?

Ze was nog aan het werk, dus wilde Martin haar niet storen. Maar tien minuten later belde ze zelf terug.

'Hallo, paps. Hoe gaat het?'

'Prima. Met jou?'

'Redelijk. We zijn hier allemaal ongerust over Simon. Weet jij iets over hem?'

'Alleen dat hij zich in Wensberg bevond en sinds drie dagen vermist is. En dat de politie daar geen spoor heeft. Ik moet ze gaan helpen.'

'Jij gaat naar Wensberg? Wanneer?'

'Onmiddellijk. Ik ben al thuis om mijn koffers te pakken. Ik vertrek

morgenvroeg.'

'Ik wou dat ik meekon. Ik heb hier een naar gevoel bij.'

'Je moet niet meteen het ergste denken,' zei Martin.

'Dat probeer ik. Maar het is niet van Simons gewoonte om drie dagen lang niets van zich te laten horen. Hij is zaterdagochtend in zijn terreinwagen de bergen ingereden, maar is niet teruggekeerd. We hebben gebeld, berichtjes gestuurd, zonder resultaat. En zijn familie is natuurlijk ook ongerust.'

'Probeer kalm te blijven.'

'Doe ik.'

'Kom je vanavond nog langs?'

'Ik zou wel willen, maar ik moet overwerken.'

'Dan bellen we nog wel. Dat zal misschien ook moeten in verband met het onderzoek.'

Tot later, schat.'

'Tot later, paps. Laat gauw van je horen. En goede reis.'

Martin schonk zich een Tullamore Dew in. Daar was het nog wat vroeg voor, maar hij was een beetje ontdaan door de ongerustheid van zijn dochter. Er had zelfs angst in haar stem geklonken, alsof ze al zeker wist dat het ergste *wel* gebeurd was. En als hij eerlijk was, had hij er ook geen goed oog in. Zowel Simons werkgever als zijn familie hadden sinds zaterdag niets meer van hem gehoord. En de mensen van zijn hotel ook niet. Dat beloofde niet veel goeds. In het beste geval, was hij zijn opdracht beu geworden en weggereden naar een onbekende bestemming. Dan zou hij vroeg of laat wel opduiken.

Sorry jongens, ik heb hier geen zin meer in. Ik wil een ander leven.

Zou kunnen. Mensen konden rare beslissingen nemen, als er al een tijd iets in hen broedde.

Of: Simon Berglund was verongelukt, leefde nog, maar kon niet meer op eigen kracht naar de bewoonde wereld terugkeren. Dan zou hij er na drie dagen al slecht aan toe zijn. Misschien leefde hij dan niet meer.

In het slechtste geval had iemand de wolvenkenner iets aangedaan. Iets

fataal.

Niet iedereen hield van wolven. Berglund was niet zomaar naar Wensberg gegaan. Er waren problemen gemeld. Misschien met lieden die de wolven niet graag in de buurt wilden. Lieden die zich misschien tegen Berglund hadden gekeerd.

'Veronderstellingen,' mompelde Martin. 'Toom je wat in. Je moet nog het hele eind daarheen.'

Wensberg was bijna zevenhonderd kilometer naar het noorden. Hij checkte de weertoestand daar op zijn laptop.

Het sneeuwde er inderdaad nog altijd.

2 donderdag 4 juli 2019

Henning Prost duwde een karretje met boeken, die hij op hun juiste plek moest zetten in de rekken van de bibliotheek. Normaal deed één van de jobstudenten dat, maar hij had al een hele morgen aan de computer gezeten en wilde de benen wat strekken.

Het was vrij rustig in de zaal beneden en ook op de galerij op de eerste verdieping liepen niet veel bezoekers. Een dame en een heer lazen kranten in de stille leesruimte. Enkele jongelui zaten aan de computers in het midden van de zaal.

Hij zette een paar Engelse en Franse boeken weg en dacht dat hij zelf nog eens iets in die talen moest lezen, want de laatste tijd las hij alleen in het Noordlands. Als hij al las. Hij was eigenlijk geen grote lezer, bovendien had hij sinds de dood van zijn vrouw vaak concentratieproblemen.

Kwam het doordat hij aan Pauline dacht, dat het meisje, dat tussen twee rekken stond, hem opviel? Hij bleef in elk geval even naar haar kijken. Dat voelde ze blijkbaar en ze keek ook naar hem.

Ze had donkere, wanhopige ogen. Ook haar haren waren donker, maar haar gezicht was bleek. Ze stapte naar hem toe.

'Misschien kan u me helpen.'

'Graag.'

'Ik zoek *Het laatste Afscheid* van Rosanna Ackerman. Volgens de computer zou het hier moeten staan, in de afdeling *Geestelijke Gezondheid*, maar ik kan het niet vinden.'

Henning keek en zocht, maar ook hij zag het boek niet.

Dan keek hij op zijn karretje.

'O, hier. Het is net weer binnengekomen. Ik ging het net terugzetten. Alstublieft.'

'Ik kan het meteen weer meenemen?'

'Natuurlijk.'

'Dank u.'

Het meisje liep niet meteen weg en ook Henning bleef staan.

'Kan ik nog iets voor u doen?'

Het meisje keek in het boek.

'Hopelijk is het goed.'

'Dat weet je met een boek nooit,' zei Henning.

'Natuurlijk. Er moet een klik zijn tussen lezer en auteur. De auteur moet je kunnen geven wat je zoekt. Of toch voor een deel ...'

'Dat is een boek over rouwverwerking,' zei Henning.

'Kent u het?'

'Ik heb het zelfs gelezen.'

'Dan weet u of het goed is of niet?'

'Ik vond het goed. Maar ik wil mijn mening niet aan u opdringen.'

'Als u zegt dat het goed is, dan zal dat wel zo zijn. U ziet er verstandig uit.'

'Dank u. Maar verstand heeft er weinig mee te maken. Het gaat om het gevoel. Zeker bij dit boek en dit onderwerp.'

De wanhopige ogen keken nu nieuwsgierig.

'Ik wil dit boek lezen, omdat mijn moeder een maand geleden gestorven is.

Hebt u ook iemand verloren?'

'Mijn vrouw,' zei Henning. 'Een half jaar geleden. Bij een ongeluk.'

'Dat spijt me.'

'Bedankt.'

'Was het een auto-ongeluk?'

'Nee. Een ongeluk tijdens het wandelen in de bergen. Pauline en ik waren wandelaars.

Waaraan is uw moeder overleden, als ik vragen mag?'

Het meisje leek het even moeilijk te krijgen, maar vermande zich.

'Een vreemde auto-immuunziekte, waardoor haar organen één voor één uitvielen. De dokters begrepen er niets van. Ze kreeg eerst koorts, is nog zelf naar het ziekenhuis gereden en daar werd haar toestand elke dag slechter. Een week later was ze dood.'

'Dat is heel erg,' zei Henning. 'Dat is ...'

'Absurd! Onrechtvaardig!'

'Absoluut. Het spijt me. Ik wil u niet overstuur maken.'

'Geen probleem. Het doet goed erover te kunnen praten. Al is dit wellicht niet de geschikte plek.'

Een andere vrouw excuseerde zich en wong zich tussen Henning en het meisje naar het einde van het rek.

'Praten is goed,' zei Henning. 'Dat staat ook in dat boek. Misschien kunnen we dat eens op een ander moment doen?'

'Graag. Heel graag.'

3 woensdag 15 januari 2020

'Eigenlijk heb je een sportwagen gekocht.'

'Is dat zo?'

'Naar jouw maatstaven, toch. Staat die "s" niet voor "sport"?''

'Voor "sedan", dacht ik. Maar hij rijdt inderdaad pittig.'

'Pittiger dan je oude karretje.'

'Ja, maar aan die auto kan hij toch niet tippen, hoe hoogtechnologisch modern hij ook is. Of misschien juist daarom.'

Martin dacht aan een gesprek met Lin, enkele maanden geleden. Hij had haar toen voor het eerst met zijn nieuwe Volvo s60 laten rijden en de auto had haar erg befallen. Zelf was ze een sportieve chauffeur en behoorlijk trots op haar Subaru Sport.

'Niet het goedkoopste model.'

'Het was één van hun vervangwagens. Daarom heb ik hem aan een zacht prijsje kunnen kopen.'

Martin dacht tijdens de rit naar Wensberg ook aan zijn oude auto, die nog altijd in zijn garage stond en, als het van hem afhing, daar nog lang zou blijven. Zijn dochter, Karin, had het een tijdlang een gekke toestand gevonden en gevraagd of het wel een goed idee was, zijn nieuwe auto in weer en wind te laten staan.

'Daar kan hij tegen,' had Martin geantwoord. 'Speciale lak. Hagelbestendig.'

Dat laatste wist hij niet, maar hij vond het een goed verzinsel en het had zijn dochter het zwijgen opgelegd.

Het was wellicht een gekke toestand. En hij was wellicht een gekke, oude man aan het worden, die geen afscheid kon nemen van het verleden. Of van sommige elementen uit dat verleden. Zoals Oude Auto, waarin hij met Sylvia en hun hond, Lummel, vele tochtjes had gemaakt. Tot zowel Sylvia

en Lummel aan kanker waren bezweken.

Waarin hij voor het werk vele opdrachten had uitgevoerd en die hem eigenlijk nooit echt in de steek had gelaten. En toen zijn motor tijdens een vlucht poging was ontploft, had Oude Auto Martin en het hele politiekorps een laatste dienst bewezen. Oude Auto was immers gekaapt geweest en de kaper was hierdoor te voet moeten vluchten. Wat uiteindelijk zijn inrekening had vergemakkelijkt.

'Dit is een UFO, vergeleken met mijn Fiat Tipo.'

'Een UFO?'

'Het lijkt wel of hij zo kan opstijgen en wegliegen.'

'Hopelijk doet hij dat niet. Maar je weet nooit, met die computers van tegenwoordig.'

Dat gesprek had hij met Sybille, zijn schaakmaatje op het internet en sinds een jaar ook een soort vriendin in de echte wereld. Sybille Van Rijnsoever was een elegante dame van drieënveertig en astronoom in het Orion Observatorium in Klinge. Van haar had hij al heel wat over de sterren en planeten geleerd en ook nog niet geleerd, omdat haar uitleg hem soms boven zijn pet ging.

Sybille was wellicht intelligenter dan hij. Soms dacht hij dat ze op een dag het contact zou verbreken, omdat ze hem niet uitdagend genoeg vond.

Maar dat deed ze vooralsnog niet. Ze schaakte even goed, of beter, even slecht als hij en dat stelde hem enigszins gerust. En ze geloofde in UFO's.

Dat had ze tijdens datzelfde gesprek toegegeven.

'UFO's? Dat meen je niet.'

'Waarom niet?'

'Je bent een wetenschapper. Die geloven niet in ...'

'Fabeltjes? Inderdaad. Maar dat zijn UFO's niet.'

Martin had niet meer aangedrongen, omdat hij enige kregeligheid bij

Sybille had gevoeld. Nadien, thuis, had hij een extra Tullamore Dew gedronken om doemgedachten te verdrijven. Sybille die onverwachts geloofde in kabouters en feeën. Die op zonnwendfeesten danste in een lang gewaad. Sybille, de druïde.

Onzin, natuurlijk. Sybille was allesbehalve halfzacht. Ze was scherpzinnig, knap en cultureel ontwikkeld. Ze had ongetwijfeld goede redenen om in bepaalde fenomenen te geloven en die zouden later wel duidelijk worden. Terwijl Martin naar het noorden reed, was Sybille in de Verenigde Staten voor een astronomenconferentie. Die zou minstens twee weken duren. Misschien was tegen dan de situatie in Wensberg alweer opgeklaard.

Martin stopte drie keer, tijdens de zeventienhonderdvijfendertig kilometer lange rit, dronk vier koffies en at een maaltijd met frieten, waarbij hij van de goudgele stokjes zo weinig mogelijk nam. Zijn broeken waren sinds een tijd een maatje kleiner en dat wilde hij zo houden.

De hemel werd grijzer naarmate hij dichterbij zijn doel kwam, het landschap heuvelachtiger. De heuvels werden tenslotte echte bergen aan de horizon. Opeens lag er overal sneeuw en viel er ook sneeuw uit de lucht. Na afrit 53 was het nog tien kilometer tot Wensberg, een stadje met dertigduizend inwoners, restanten van een middeleeuwse omwalling die een toeristische attractie waren en een kerk die uit dezelfde tijd stamde. Martin was er ooit één keer gestopt, tijdens een trip in het noorden, met Sylvia en Lummel in Oude Auto. Na wat over en weer gepraat hadden ze besloten er niet te overnachten en door te rijden naar Aechtan, honderd kilometer meer westwaarts.

De gps van Nieuwe Auto leidde hem door het gemoderniseerde centrum naar het politiegebouw van Wensberg, dat een parkeerplek voor bezoekers had. Martin meldde zich aan het onthaal bij een agent wiens eerst neutrale gezicht, na het horen van 'Van Regenbogen', onmiddellijk in een lach plooidde.

'Volgt u me naar!'

Even later stond Martin tegenover Steven Van Zeeland, commissaris van

het Wensbergse politiekorps. Zijn kantoor was een gerenoveerde kamer van het oude politiegebouw en Martin moest even denken aan het gebouw in Oud Vrijborg, dat zijn korps enkele jaren geleden had moeten inruilen voor de Kubus in het nieuw gedeelte van de stad. Zijn heimwee naar die goede oude tijd was aan het vervagen en wellicht was dat maar goed ook.

'Welkom, hoofdinspecteur. Goede reis gehad?'

'Geen problemen,' zei Martin.

Commissaris Van Zeeland was iets jonger dan Martin en ongeveer even groot. Hij had rustige, blauwe ogen en een atletisch figuur. Misschien deed hij aan langlaufen.

Martin wierp een blik op de klok aan de muur. Het was iets voorbij drie uur.

Ze gingen zitten aan Van Zeelands bureau. Daarop lag een map die de commissaris opensloeg. Hij toonde Martin een foto van Simon Berglund. Martin had al een foto van Berglund op zijn gsm, maar bekeek Van Zeelands foto toch aandachtig.

'Sinds vorige zaterdag is er geen spoor meer van hem. Hij is omstreeks zes uur 's ochtends vertrokken voor zijn dagelijkse onderzoek in de bergen. Er is nog een signaal van zijn gsm opgevangen, net voordat hij de bergen moet ingereden zijn. Daarna niets meer. Ook zijn groene Range Rover hebben we niet teruggevonden.'

'U hebt al een zoektocht georganiseerd, vernam ik.'

'Inderdaad. Met bijna het hele korps en zo'n dertig vrijwilligers. We hebben ook een ruim gebied met de traumahelikopter van ons ziekenhuis overgevlogen. Zonder resultaat.'

'Merkwaardig.'

'Inderdaad. En erg voor meneer Berglunds familie en zijn werkgever.'

'Mijn dochter is een collega van Simon Berglund.'

'Is dat zo?'

'Ze is bioloog in de zoo van Vrijborg. Ze zijn daar inderdaad heel ongerust.'

'Dat ben ik, eerlijk gezegd, ook. Zal ik u voorstellen aan ons team?'

'Graag.'

Ze liepen door een lange gang naar een vergaderzaal, waar drie mannen en een vrouw rond een tafel zaten. Eén man droeg geen uniform. Ze stonden op toen Steven en Martin binnenkwamen.

De commissaris stelde hen voor:

'Gerrit Karstens, inspecteur.'

Gerrit was degene zonder uniform. Hij was minstens een meter tachtig en ook hij zag er fit uit. Misschien doen ze hier allemaal aan sport, dacht Martin.

'Aangenaam kennis met u te maken,' zei Gerrit. 'Een eer, eigenlijk.'

'Dat geldt ook voor ons,' zeiden de andere drie.

'Inspecteurs Oriana Sand, Willem Nieminen en Len Felsen,' informeerde Van Zeeland.

Ze waren rond de dertig, schatte Martin en hij vergeleek hen onwillekeurig met zijn team in Vrijborg. Oriana was, in tegenstelling tot Lin, groot en donker van haar, stevig gebouwd en waarschijnlijk geen marathonloopster en Willems ruwe gelaatstreken konden niet tippen aan het knappe gezicht van Ilja Beck. Alleen Len leek een beetje op de tengere Seppe Sandberg.

'Het is ook een voorrecht om met jullie te mogen samenwerken,' zei Martin.

'We waren net over deze zaak aan het overleggen,' zei Gerrit. 'Over welke onderzoeksdaad we nog kunnen stellen.'

'Ik stel voor dat jullie dat morgen verder doen, samen met hoofdinspecteur Van Regenbogen,' zei Steven. 'Ik ga hem nu eerst naar het hotel begeleiden, zodat hij rustig kan uitpakken en iets eten.'

'Nu hebt u bijna een derde van het Wensbergse korps gezien,' zei Steven, toen ze het gebouw uitliepen. 'Het korps in Vrijborg is vele malen groter, veronderstel ik.'

'Inderdaad,' zei Martin. 'Mijn auto staat daar ...'

'Die s60? U mag hem natuurlijk op de parking van het personeel zetten. Stapt u maar alvast in, dan haal ik mijn karretje. Dan kan u me naar het hotel volgen. Dat is niet heel ver.'

Steven verdween achter een hoek van het gebouw en keerde terug in een

grijze, niet al te nieuwe Saab. Martin volgde hem door het Wensbergse stadscentrum, dat keurig sneeuwvrij gehouden werd.

Hotel Wensberg was inderdaad nauwelijks tien minuten rijden van het politiegebouw en had een mooie art- deco-gevel. Het had ook een ruime parking voor de gasten.

'Logeerde Simon Berglund hier ook?' vroeg Martin, toen ze het hotel inliepen.

'Ja. In een kamer op de tweede verdieping.'

'Dan wil ik die dadelijk eens bekijken.'

'Natuurlijk.'

Ze werden verwelkomd door Preben en Kerstin Strauss, de eigenaars van het hotel. Preben en Kerstin waren veertigers.

'Welkom, hoofdinspecteur,' zei Preben. 'Laat mij toe u te zeggen dat we zeer vereerd zijn u te mogen ontvangen.'

'Ik ben ook blij hier te mogen zijn,' zei Martin. 'Al was ik hier liever niet voor mijn werk geweest.'

'Dat begrijp ik,' zei Preben. Zijn vrouw glimlachte.

'Uw kamer is klaar,' zei Kerstin. 'Hij is op de derde verdieping. Gaat het met die koffer?'

'Jazeker,' zei Martin, zijn rolkoffer achter zich aan trekkend.

Ze namen de lift, maar Martin was vast van plan de trap te nemen, zolang hij hier verbleef. Steven ging mee en met hun vieren was de lift vol.

'Kamer 27,' zei Preben. 'Eén van onze mooiste, met balkon en uitzicht over de stad.'

Martin bedankte de hoteleigenaars, die hem en Steven vervolgens alleen lieten.

'Inderdaad jammer dat u hier niet met vakantie bent,' zei Steven, uit het raam kijkend.

'Misschien doe ik dat wel, als deze zaak achter de rug is,' zei Martin.

'Zullen we nu de kamer van Simon Berglund gaan bekijken?'

Steven had de sleutel van kamer 15, op de tweede verdieping.

Berglunds kamer leek van een iets lagere prijsklasse dan die van Martin. Misschien had de zoo van Vrijborg een kleiner budget dan de politie van Vrijborg of misschien mocht een hoofdinspecteur genieten van een reductie.

De kamer was gepoetst en het bed opgemaakt.

Logisch, dacht Martin. De gast was vertrokken, het kamermeisje had haar werk gedaan. Maar misschien jammer, in het licht van een sporenonderzoek.

Hij keek in de nachtkastjes, de kleerkast en de badkamer. Berglunds spullen waren er nog. Niets wees erop dat hij definitief was vertrokken.

'Dit baart me zorgen,' zei Martin.

'Mij ook,' zei Steven. 'En het is bizar dat we ook geen spoor van zijn Range Rover hebben. Toch een omvangrijk vehikel, dat niet zomaar van de aardbodem kan verdwijnen?'

'Julie hebben de verkeerscamera's en de camera's aan tankstations al gecheckt, veronderstel ik.'

'Bijna allemaal. Van enkele moet we de beelden nog binnenkrijgen. Op geen enkel beeld hebben we Berglunds auto kunnen ontdekken. Het lijkt wel of hij gewoon is opgestegen.'

Martin dacht aan Sybilles opmerking over zijn s60 en kon een glimlachje niet onderdrukken. Steven zag het, maar zei er niets over.

'Zijn laptop heeft hij ook meegenomen,' zei Martin.

'We hebben hier inderdaad geen elektronische spullen gevonden,' zei Steven.

'Hij heeft dus ook zijn gsm mee.'

'En wanneer heeft hij die voor het laatst gebruikt?'

'Vrijdagavond heeft hij nog een bericht naar zijn vriendin gestuurd.'

'Hij is gescheiden, heb ik begrepen.'

'Ja. Hij heeft één zoon. Zijn ex woont in Klingen.'

'Kennen we de inhoud van dat laatste bericht?'

'Ja. Niets onrustwekkend. Iets van: "Het was een goede dag. Tot morgen.

Slaap zacht.”

'Misschien moeten we toch uitgebreider met die vriendin praten. Er kan meer aan de hand zijn. Privéproblemen, waardoor hij roekeloze dingen is gaan doen of onoplettend is geworden. Het is niet ongevaarlijk in die bergen, veronderstel ik?'

'Ja. Maar ik heb twee keer met hem gesproken. Hij leek me een rustig en verstandig man. Niet gauw van de wijs te brengen. Ervaren ook. Had ook al wolven in Canada en Rusland bestudeerd. Hij was vriendelijk in de omgang, maar niet iedereen in Wensberg zag hem graag komen.'

'O nee?'

'Niet iedereen is blij met de komst van die nieuwe wolvenfamilie. Enkele veehouders, die hun bedrijf buiten de stad hebben, hadden klachten. Hier en daar werd een schaap doodgebeten. Sommigen beweren dat de wolven tot bij hun achterdeur kwamen, maar daar geloofde Simon niets van. Hij probeerde de Wensbergers meteen gerust te stellen en gaf hen raad over hoe ze hun vee kunnen beschermen. Met een degelijke schrikdraad kom je al een heel eind, beweerde hij. Maar de leden van *Weer de wolf* hebben daar geen boodschap aan.'

'Weer de wolf?'

'Een vereniging die twintig jaar geleden ook al bestond, opgedoekt werd toen de laatste wolven uit het natuurgebied verdwenen, en recent weer werd opgericht. De leden vergaderen één keer per week in een privélokaal. Ze zijn ondertussen toch al met dertig. Ze hebben ook al betoogd en delen pamfletten uit met de bedoeling om alle Wensbergers achter zich te scharen. Simon Berglund is met hen gaan praten, maar werd niet hartelijk ontvangen.'

'Vijandig?'

'Misschien wel.'

'Dan lijkt het me de moeite ook die mensen eens aan de tand te voelen.'

'Dat waren we van plan. Maar voorlopig wijst niets erop dat één van hen iets met Berglunds verdwijning te maken heeft. Het gaat hier om gewone burgers, zonder strafblad, waarvan de meesten een keurige job hebben. En

enkele veehouders, natuurlijk.'

'Weer de wolf,' zei Martin, terwijl ze de kamer verlieten. 'Doet aan *weerwolf* denken. Naar het schijnt geloven sommigen hier nog daaraan.'

'Of het om echt geloven gaat, betwijfel ik,' zei Steven, glimlachend.

'Sommigen houden de legende graag levend, omdat het goed voor het toerisme en de handel is. Als u daar meer over wil weten, moet u bij Henning Prost zijn, onze hoofdbibliothecaris. Hij houdt regelmatig lezingen over de weerwolvenlegende in de bibliotheek.'

'Mmm,' zei Martin. Maar hij was niet van plan zich met folklore bezig te houden.

'Er is trouwens ook een vereniging die voor de wolven is,' zei Steven.

'*Welkom wolf*. Daar is Simon Berglund vriendelijker ontvangen. Hij heeft er zelfs gesproken op een informatieavond, waar toch veel volk op afgekomen is. De meeste Wensbergers hebben geen problemen met de wolven, denk ik. En ik ook niet.'

Steven nam afscheid op de overloop.

'Pakt u maar rustig uit, hoofdinspecteur. En geniet van uw avondmaal. Het eten is hier best lekker.'

'Dank u. En zeg maar Martin. Dan zeg ik Steven. Dat praat makkelijker.'

'Prima. Tot morgen.'

'Tot morgen.'

4 woensdag 10 juli 2019

'Het is een mooi boek,' zei Katrina. 'Het troost en geeft hoop.'

'Dat vind ik ook,' zei Henning.

Ze zaten in Aroma, een koffiehuis niet ver van de bibliotheek. Henning had middagpauze en Katrina had een dag vrij. Katrina werkte als verkoopster en kassierster in Center Supermarkt. Ze was drieëntwintig en woonde nu alleen in een huis in het noorden van de stad.

'En je vader?' had Henning gevraagd, toen ze enkele dagen geleden naar de bibliotheek gekomen was.

Die vraag had pijn gedaan. Maar Henning veronderstelde dat alles haar nu pijn deed. Behalve, misschien, Rosanna Ackermans boek, dat hij niet echt gelezen had, wel even doorbladerd en dat hem nogal sentimenteel leek.

'Mijn vader kreeg enkele jaren geleden de diagnose van jongdementie. Hij werkte bij De Noordlandse Post, maar moest zijn werk een half jaar na de diagnose opgeven. Nog enkele maanden later werd het onmogelijk hem nog veilig thuis te houden en is hij naar woon-zorgcentrum Zonnekant hier in Wensberg gegaan. Hij is amper zestig.'

Meelijwekkend vond Henning. Hoeveel pech kon je hebben? Een moeder, die bezwijkt aan een vreemde ziekte en een vader, die vroegtijdig zijn verstand verliest. Katrina's familienaam was dan nog Weesman. Weeskind was misschien passender geweest.

'Het doet wat denken aan de boeken van Elisabeth Kübler-Ross,' zei Katrina.

'Vooral het geloof dat we allemaal opgaan in een kosmisch licht, waar iedereen elkaar weerziet. Wat vind je daarvan?'

'Dat zou mooi zijn,' zei Henning. 'Maar ik weet niet of ik dat geloof.'

'Wat geloof je dan?' vroeg Katrina.

'Ik geloof in het hier en nu,' zei Henning. 'Aan wat ik om me heen zie, al kunnen mijn ogen me bedriegen. Daarvan ben ik me ook altijd bewust. Ik geloof ook in het verleden, als een plek om in gedachten naartoe te gaan, omdat dat soms goed is en troost biedt. Maar soms is het niet goed. Soms

doet het pijn. En dan blijf je er beter weg.'

'En de toekomst?'

'Die bestaat, maar is misschien niet voor mij weggelegd. Het kan morgen *gedaan* zijn, zegt het cliché, en dat is zo. Ik had een mooie toekomst met Pauline. Niets wees erop dat ze die fatale dag zou verongelukken. Ze was een ervaren wandelaar. Het pad waarop we wandelden, kenden we goed. Toch is ze gevallen en in het ravijn gestort.'

Henning slikte een brok in de keel weg. Zijn ogen prikten. Hij vermande zich. Hij was niet van plan sentimenteel te worden. Maar zijn kwetsbaarheid had effect. Katrina glimlachte, haar ogen keken zacht, ze dacht even niet aan haar eigen verdriet.

'Ik denk dat Pauline nog ergens is. Dat ze je ziet. En dat ze ziet hoeveel je van haar houdt en dat ze niet wilt dat je pijn hebt.'

Onzin, dacht Henning.

'Wie weet,' zei hij.

'Jij kan gelijk hebben en ik ongelijk. De dood blijft een mysterie.'

Toen Hennings lunchpauze voorbij was, namen ze afscheid. Hij wilde niet dat Katrina mee terugliep naar de bibliotheek en dat deed ze ook niet. Ze was intelligent, ook al geloofde ze in het bovennatuurlijke. Ze beseftte dat ze hem nu alleen moest laten.

Niet dat Henning haar gezelschap niet op prijs stelde. Integendeel, hij vond haar aantrekkelijk. Te aantrekkelijk, misschien, want was ze niet te jong voor hem?

Te jong voor wat? Een vrijage? Een troostrelatie via het bed?

Hij wilde daar niet aan denken en wilde niet voelen wat hij voelde. Hij moest gewoon doorgaan met zijn leven en werk, zoals altijd. Iedereen kende hem als betrouwbaar en minzaam. En dat was hij ook. Al was hij ook iemand anders, omdat iedereen iemand anders is dan de persoon die hij of zij dagelijks toont.

Maar van die ander hoefde niemand iets te weten. Dus was het beter dat zijn collega's en kennissen hem niet teveel samen met Katrina zagen.

Severine, een collega, maakte er al een opmerking over: 'Dat meisje heeft

wel erg veel belangstelling voor jou.'

'Welk meisje?'

'Dat meisje met wie je daarnet praatte.'

'Ze kwam gewoon wat vragen over een boek. Was er nog iets?'

'Nee, hoor.'

Misschien was Severine jaloers. Henning dacht al een tijd dat ze een oogje op hem had, ondanks haar man en twee kinderen. Misschien had ze fantasieën over hem. Daar mocht hij niet teveel aan denken, want dan werd hij misselijk.

Wellicht was ze ook jaloers omdat hij zeven jaar geleden hoofdbibliothecaris was geworden en niet zij. Hij moest in elk geval voor haar op zijn hoede zijn.

Om zes uur ging hij te voet naar huis. De bibliotheek bleef nog tot acht uur open. Twee dagen per week werkte hij ook 's avonds.

Zijn huis was op zo'n twintig minuten lopen. Het was de moeite niet om die afstand met zijn Toyota Land Cruiser af te leggen. Dat zou heel oneerbiedig zijn tegenover het milieu en bovendien hield Henning van fysieke inspanningen. Hij werkte dan wel in een bibliotheek, maar was ook graag in de buitenlucht en had handen aan zijn lijf. Eigenlijk was hij niet echt een boekenwurm en dat was voor zijn beroep ook niet nodig, al dachten de meeste mensen misschien van wel. Je moest ordelijk en in stilte kunnen werken en Henning moest als hoofdbibliothecaris leiding geven aan een zeven personeelsleden en enkele jobstudenten. Dat had hij tot hiertoe zonder veel problemen gekund.

Hij genoot van de kou en de sneeuw in de stad. Straten en voetpaden werden keurig sneeuwvrij gehouden, maar in de parken lag het nog decimeters dik.

Er dwarrelden nu ook weer vlokken uit de donkere hemel. Wensberg en het hele noorden van Noordland zouden nog lang onder een wit tapijt bedolven zijn.

Zijn huis stond in de Verbeeldingsstraat op nummer tweeëntwintig. Het was honderd jaar oud en er was veel werk aan geweest, toen Pauline en hij

het kochten. Maar hij had het bijna helemaal zelf gerenoveerd en was nog altijd trots op het resultaat. Vijf jaar geleden had hij zonnepanelen op het dak gemonteerd en hij was van plan geweest het huis nog energievriendelijker en gerieflijker te maken. Maar sinds Paulines dood leek dat niet meer zo dringend.

Hij haalde zijn schoenen over de ouderwetse schrapper aan de voordeur en ging binnen in een lange gang met hoog plafond, die goed verlicht werd met spots en wandlampen. Moderne technologie en klassieke versiering waren hier harmonieus verenigd, zoals in de rest van het huis. Een trap in de hal leidde naar twee verdiepingen. Onder de trap was een deur naar de kelder, die Henning helemaal droog had weten te krijgen en zo had ingericht dat iemand er best in zou kunnen wonen. Rechts ging het naar de voor-en achterkamer, waarvan hij één grote leefruimte met keukenhoek had gemaakt.

Achteraan het huis waren een veranda met terras op het zuiden en een tuin met appel-en perenbomen.

'Ons luxenest', had Pauline het genoemd.

Toen ze er nog trots op was geweest.

Toen het haar nog blij had gemaakt.

Henning ging in de slaapkamer zijn 'werkkleren' uitdoen en 'relaxkieren' aandoen. Hij liep blootsvoets weer naar beneden.

'Waarom draag je geen pantoffels?' had Pauline meermaals gevraagd.

'Omdat ik geen pantoffelheld ben,' had hij geantwoord. 'En omdat ik optimaal wil genieten van onze vloerverwarming.'

Pauline was er niet meer; hij kon zoveel blootsvoets lopen als hij wilde. Hij kon helemaal naakt rondlopen, wat hij soms deed, en wat hem dan een prikkelend gevoel van macht en kwetsbaarheid gaf.

Hij at preisoep, die hij de vorige dag had gemaakt. Hij kon koken. Hij had geen keukenprinses nodig en dat was Pauline ook nooit geweest. Ze had als secretaresse op een advocatenkantoor gewerkt. Een baan die ordeijkheid en rust vereiste. Ze was zoals hij geweest. Hij had zich van in het begin in haar herkend en gedacht dat ze altijd bij elkaar zouden blijven.

Ooit hadden ze tegen elkaar gezegd: 'We moeten samen sterven. Niemand mag alleen achterblijven.'

Hij schonk zich een glas rode wijn in, dronk het snel leeg, nam een tweede, ging in de brede, lederen sofa zitten, sloot de ogen en zag Pauline.

Ze lachte en knikte.

Ze was er nog.

Ze was slechts een gedachte ver.

5 donderdag 16 januari 2020

'Goede morgen, iedereen. Zoals ik al zei, is het een genoegen om met jullie te mogen samenwerken. Niet dat ik te klagen heb over mijn team in Vrijborg, integendeel. Laten we hopen dat we samen schot in deze zaak kunnen krijgen.'

Ze stonden in de vergaderzaal van het politiegebouw van Wensberg: Martin, Gerrit Karstens, Oriana Sand, Willem Nieminen en Len Felsen. 'Hebt u goed geslapen, hoofdinspecteur?' vroeg Gerrit.

'Goed geslapen en goed gegeten, dank u,' zei Martin. 'Ik hoop van jullie hetzelfde.'

'We liggen allemaal wakker van deze zaak,' zei Oriana. 'Het is niet voor niets dat we beroep op u doen.'

'Dat begrijp ik,' zei Martin.

'Het is niet de eerste keer dat er iemand vermist wordt in de bergen,' zei Willem, 'maar tot hiertoe hebben we hem of haar altijd teruggevonden. Meestal levend en wel. Nu verdwijnt iemand spoorloos, met auto en al. Bovendien was Simon Berglund een ervaren bergwandelaar.'

Martin keek naar zijn tijdelijke team en zag in elk gezicht ongerustheid en frustratie. Maar ook de verwachting dat hij antwoorden en oplossingen kon bieden.

Ik kan geen wonderen verrichten.

De gedachte paste niet bij het optimisme dat hij wilde uitstralen.

'En toch is hier een verklaring voor. Zoals er een verklaring voor alles is. Of *bijna* alles.'

Hij schraapte zijn keel, dronk van de koffie die Gerrit hem had gegeven en liet zijn blik door de vergaderzaal gaan. Die was kleiner dan die van de Kubus, het politiekantoor in Vrijborg, en had geen smartboard, maar een ouderwets krijtbord, waarop met doorschijnende tape de Simon Berglunds foto geplakt was. Ernaast hing een foto van zijn groene Range Rover.

Daarnaast had iemand een tijdelijk geschreven.

'Simon Berglund is op vrijdag, drie januari in Wensberg aangekomen, zie

ik.'

'Dat klopt,' zei Gerrit. 'En hij is meteen aan het werk gegaan, met het vaste voornemen het zogenaamde wolvenprobleem in kaart te brengen.'

'Zogenaamd? Is er dan geen probleem?'

'Volgens sommigen niet. Of toch niet echt. Volgens anderen wel. We hebben hier decennia lang geen wolf gezien, tot begin oktober van vorig jaar een natuurliefhebber sporen in de sneeuw vond en er niet veel later een eerste schaap werd doodgebeten.'

'Toen er nog een paar slachtoffers vielen onder het vee, werd de oude anti-wolfvereniging weer opgericht,' zei Willem.

'Weer de wolf,' zei Martin. 'Steven vertelde er al over.'

'Precies,' zei Gerrit. 'Björn Liebach heeft zo min of meer de leiding en is erg fanatiek, al heeft hij niets te maken met schapen en vee en gaat hij volgens mij nooit de bergen in. Hij is computerprogrammeur hier in Wensberg en heeft gewoon een hekel aan wolven.'

'En dan is er die vereniging die voor de wolven is,' zei Martin.

'Welkom wolf,' zei Gerrit. 'Die is al vijf jaar geleden opgericht en de leden ervan hebben sindsdien altijd op de terugkomst van de wolf gehoopt. Toen de eerste wolvensporen werden ontdekt, waren ze dus heel blij.'

'En wie heeft daar de leiding?'

'Lydia Talinn, een vrouw van dertig. Lerares Engels op de middelbare school. Zij probeerde van in het begin de gemoederen te bedaren, door infoavonden te organiseren. Maar die leken een averechts effect te hebben. Eén keer zijn we tussenbeide gekomen, omdat er een vechtpartij was uitgebroken. De burgemeester heeft toen een week lang elke bijeenkomst verboden. Het was Lydia's idee om er een wolvenkenner bij te halen.'

Martin keek weer naar de tijdlijn op het krijtbord.

'Een week later, op vrijdag tien januari, stuurt Simon nog een bericht naar zijn vriendin in Vrijborg.'

'Dat was om 10.05 uur,' zei Gerrit. 'Een gewoon bericht tussen partners die elkaar een goede nachtrust wensen.'